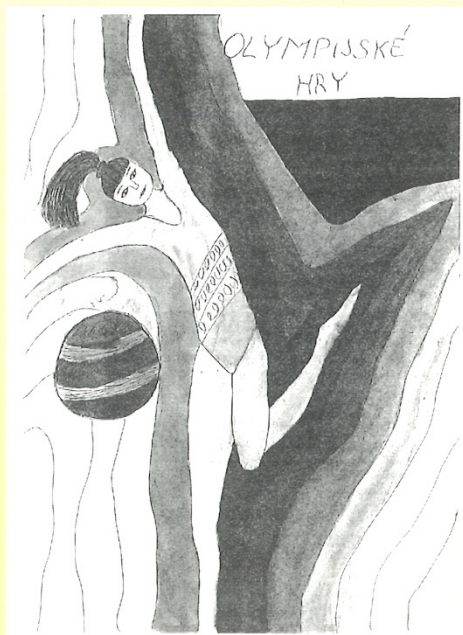

Výlety za hranice každodennosti

Almanach dětských prací

Městská knihovna Kopřivnice
2000

Výlety za hranice každodennosti

Už potřetí se spolu setkáváme nad stránkami almanachu, sestaveného z dětských prací žáků kopřivnických škol. Děti dostaly tentokrát příležitost projevit svou fantazii nad tématy snad zajímavými a přitažlivými. Vždyť co dnešní děti elektronického věku více zajímá, než jejich „kamarád počítač“. A je zajímavé, že i toto téma se dá pojednat poeticky, jak sami vidíte. Tento přístup je naopak nepostradatelný při psaní pohádek, což byl další tematický okruh našeho almanachu. Děti nás zahrnuly pohádkami v próze i poezii a máme tedy nádej, že pohádky z dětského světa hned tak nezmizí. Třetí téma, cestování v čase, nemá vlastně k pohádce daleko. Bývá však okořeněno různými technickými detaily a dobrodružnými prvky. Je to příležitost nakouknout za hranice všední reality, ale pak raději zase zpátky do jistoty domova a současnosti. Nezapomněli jsme samozřejmě ani na mladé výtvarníky a nabídli jsme jim téma „Olympijské hry v Sydney“. Tato událost, viděná dětskýma očima, působí někdy vznešeně a jindy humorně, máme zde profesionálně odvedené plakáty i naivní kresby malých dětí, ale vždy z nich cítíme zaujetí a snahu o co nejlepší výkon.

Předkládáme vám tedy pestrý výběr z těchto prací a jen litujeme, že je náš almanach nemůže ukázat všechny. Zbývající autoři budou určitě úspěšní v příštích literárních a výtvarných kláních, která naše knihovna nepochybně opět zorganizuje.

Alena Pavelková, vedoucí dětského odd., městské knihovny

/Martina Čažiová, 13 let, ZŠ E. Zátopka/

Povídám, povídám pohádku

Jednoho krásného dne jsem dostala od mé starší sestry prstýnek, který mě velice potěšil. Na první pohled vypadal úplně normálně, ale druhý den jsem zjistila, že má nějakou moc, která mi dodává více energie, odvahy a taky štěstí. Od toho dne se mi změnil život. Vše, do čeho jsem se pustila, se mi povedlo, měla jsem více energie a neustále dobrou náladu. Když jsem ale ten prsten sundala, vše se zase obrátilo, proto jsem ho ze své ruky sundávala velice zřídkka. Časem jsem si ale zvykla na to, že jsem ho občas půjčila svým kamarádkám, kterým jsem důvěřovala. Byla jsem velice hrdá, že vlastním tento klenot. Asi po dvou letech jsem si jeho přítomnost na své ruce ani neuvědomovala. Byl součástí každodenního života. Jednou mě moje kamarádka požádala, jestli bych jí ho nepůjčila. Řekla jsem si: „Proč ne!“ Ten den, kdy mi ho měla vrátit, jsem si nebyla jistá jejím chováním. Doma se snažila pořád něco najít, ale mně neřekla, co hledá. Ptala jsem se jí a chtěla jsem jí pomoci, ale ona odmítala. Tušila jsem, že se něco divného děje. Po chvíli mi to pomalu začínalo docházet. Najednou mi blesklo hlavou: „Můj prsten! Ona ztratila můj prsten, kterého jsem si tak vážila a který jsem tak opatrovala! Ona, které jsem důvěřovala, mi ztratila můj darovaný a zázračný prsten! To není možné, to nemůže být pravda, přece se nemohl jen tak ztratit, vypařit, nebo co já vím! Kde je a co se s ním stalo?“ Kladla jsem si neustále takové otázky, na které jsem si sama neuměla odpovědět. Najevo jsem ale své pocity nedávala. Chovala jsem se, jako by se nic nestalo.

Při cestě domů jsem se nad tím hlouběji zamyslela: „Ale, co když to tak mělo být! Třeba to nebyla náhoda. Třeba ten prsten nebyl určený právě mně, nebo nebyl v těch správných rukou. Ona vlastně za to ani nemůže, neudělala mi to přece naschvál. Nechtěla ho ztratit. A navíc - prstenů je na světě hodně, sice ne takových jako byl tenhle, ale v tomhle těžkém světě, který na mne čeká, se nemůžu spoléhat, že mi nějaká kouzelná moc přinese štěstí. Musím si vystačit sama a taky sama něco dokázat.“

Hned zítra si půjdu koupit nový, ale ne kouzelný, úplně normální prsten, který mi nebude přinášet nic vyjímečného a nadpřirozeného, ale jenom radost z toho, že ho mám.

/Jana Svobodová, 8.C, ZŠ dr. M. Horákové/

O hanácké kyselce

Byli tři bratři - Honza, Jakub a Michal, kteří po rodičích zdědili dům. Když prohledávali půdu, našli mapu, na které byla cesta k pokladu. Bratři se rozhodli, že poklad najdou. Šli, až došli k místu vyznačenému na mapě. Začali kopat a najednou na ně vytryskla voda. Ta voda jim tak zachutnala, že o ní řekli ostatním lidem, a protože to byli Hanáci, pojmenovali ji Hanácká kyselka.

/Štěpán Krajčír, 9 let, ZŠ E. Zátopka/

Pes Alík a pes Rek

Byla jednou jedna fenka a té se narodilo štěně. Byl to pes a jmenoval se Alík. Bylo velmi hodné, ale škaredé. Když šlo ven, tak se mu každý posmíval a Alík byl z toho velmi smutný. Chtěl proto něco udělat, ale nic mu nepomohlo.

A pak si řeklo, že pro něho život ani nemá cenu, když se mu každý posmívá. Řeklo si, že jestli na něj nebudou aspoň jeden den všechna zvířátka hodná, tak uteče. A to se ví, že na něj hodná nebyla. Zvířátka ho pořád žduchala, bila ho a říkala mu, ať jde pryč. Když potom šlo domů, tak ho i vlastní máma vyhnala.

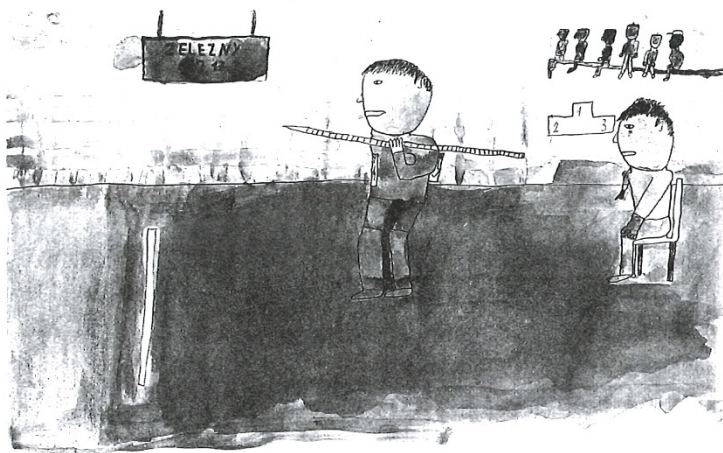
Co měl Alík dělat, když se mu každý posmíval! No přece utéci, jak to říkal. A proto utekl.

Když šel kolem rybníku, řekl si, že se v něm vykoupe. Jenže voda byla tak hluboká, že by se v ní štěňátko málem utopilo, kdyby kolem nešel jiný pes jménem Rek. Když viděl, jak se Alík topí, šel ho zachránit a až na břehu zjistil, jak je Alík škaredý.

Alík byl velmi smutný z toho, že je na něj pes Rek zlý. Potom Alík povídal Rekovi něco o sobě, třeba o tom, jak se mu zvířátka posmívají a že přece nazáleží na tom, jak kdo vypadá, ale kdo jaký je. Psa Reka to tak zaujalo, že byl na jeho straně. A tak si Alík získal kamaráda. Nakonec šli domů, jenže Alíkovi se zase všichni smáli. V tu chvíli řekl Rek zvířátkům, že nezáleží na tom, kdo jak vypadá, ale kdo jaký je. Potom všechno ztichlo, protože to všechna zvířátka zaujalo. Vzpoměla si, jak na něj byla všechna zvířátka zlá. Tak se mu omluvila a litovala, že se každý vysmíval.

Pak byli na Alíka všichni hodní. Sice Alík zůstal pořád škaredý, ale každý si s ním rád hrál.

/Martina Machů, 4. tř., ZŠ sv. Zdislavy/

/Radim Pospíšil, 9 let, ZŠ Dr. M. Horákové/

Hodné víly

Byl jeden mlýn a v tom mlýně žil mlynář s mlynářkou. Měli syna Jakuba. V tůni u mlýna bydlela víla Voděnka a na louce za mlýnem víla Pomněnka. Měly Jakuba moc rády a chodily mu pomáhat. Jednoho dne mlynář zemřel. Jakub řekl matce: „Matko, pusť mě do světa“. Matka nechtěla svolit, ale Jakub ji přemluvil. Řekl vilám, aby na matku dávaly pozor a pomáhaly jí.

U mlýna byl les a ten vedl k zámku, ve kterém bydlela knížecí rodina. Kníže s kněžnou vládli, zatímco jejich dcery Veronika a Klárka si hrály na zahradě. Veronika byla parádivá a pyšná, ale Klárka milá, hezká a přívětivá.

Jakub šel lesem na zámek hledat si službu. Přišel k zámku a nechal se ohlásit u knížete. Kníže si ho zavolal, a protože se mu hoch líbil, udělal ho zahradníkem. Jakub sloužil rok a den, ale potom se dozvěděl, že jednu z princezen chce sežrat drak Dvouhlavák. Když o tom uslyšela Veronika, ulekla se. Klárka řekla, že půjde místo ní. Kníže vyhlásil, komu se princeznu podaří vysvobodit, dá ji zachránci za ženu a půl knížectví k tomu. Jakub se také přihlásil.

Vydal se ke sluji. Před jeskyní byla louka. Tam utrhnul pomněnku, šel k nedalekému potoku a nabral tam vodu. Přišel k jeskyni, pocákal pomněnku vodou a hle - víly přišly! „Co chceš?“ „Uspěte draka!“ Šel dovnitř a vida, že drak spí, přiskočil a usekl mu obě hlavy. Jakub se vracel s Klárkou v náručí a kníže byl moc rád. Slavila se slavná svatba, na kterou pozvali i víly i Jakubovu matku. A jestli neumřeli, tak tam žijí podnes.

/Tereza Rašková, 9 let, ZŠ E. Zátopka/

/Veronika Válková, 9 let, ZŠ Dr. M. Horákové/

Kuřátka

Byla jedna skořápka,
žila v ní dvě kuřátka.
Ve skořápce velmi chladno,
v bříšku mají velmi hladno.

Probourala skořápku,
vydala se do hrádku.
Za chvíli tam dorazila,
vítala je krásná víla.

Kuřátka ji pozdravila,
a též na ni promluvila.
„Neznáme tak dobře svět,
ztratila jsme cestu zpět.“

„Pomohu vám kuřátka,
doneste dvě kůzlátka.
Doneste je do ÚPLŇKU,
máte na to jen HODINKU.“

Kuřátka chodí a dumají,
na louce kůzlátka potkají
a hned se jich zeptají:
„Znáte vílu z podhradí?“

„Ano, známe velmi moc,
unesli nás v černou noc.

Chceme za ní do hrádku,
vyprávět jí pohádku.“

Do hrádku je dovedla,
dobrou práci odvedla.
Vila jim pak poradila,
na cestu je vypravila.

Tak skončila pohádka
o víle a kuřátkách.

Pohádka

Jedno království tu bylo
a v něm se všem dobře žilo.
Na trůnu seděl hodný král
a v celém království moudře panoval.

Za čas se jim dcera narodila,
byla hodná, krásná, milá.
Každý večer královna jí četla pohádku.
A když povyrostla, uměla je i pozpátku.

Tu náhle objevil se v království drak,
jak velký a černý bouřkový mrak.
Princezny naší se mu zachtělo
a všude na zámku smutno zabylo.

Princové se však draka báli.
I když hrdinové byli, před ním byli malí.
Už nikdo nechtěl za princeznu bojovat,
a tak nezbylo nic, než ji draku dát.

Princezna přišla do jeskyně dračí
a slzami svůj obličej smáčí.
Náhle však vzpomněla na pohádku
a vypráví ji draku i pozpátku.

A tak přes pohádky, náš drak hrozný,
začne být na princeznu hodný.
Nakonec je z něj přítel královské rodiny
a tráví s nimi dlouhé hodiny.

Milou princeznu tak zachránila pohádka.
Brzy přišel princ a byla malá princátka.

V našem království
už je všechno v pořádku
a král s drakem vypráví vnoučatům
další pohádku.

/Martina Tesařová, 14 let, ZŠ E. Zátopka/

/R. Šimonová, H. Štěpánová, 6. A, ZŠ E. Zátopka/

První verše

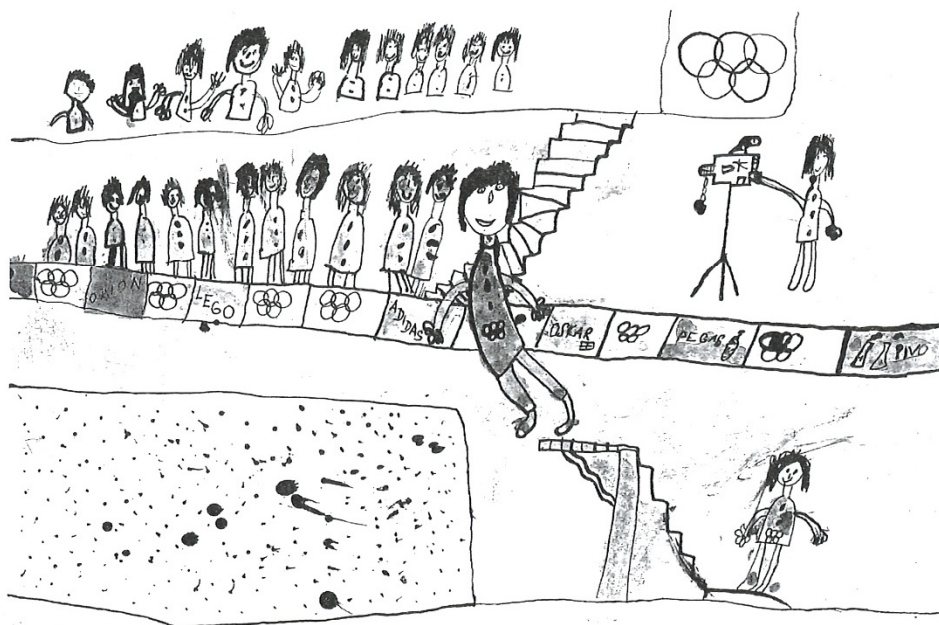
Můj krásný pejsek Popleta,
je černý jako paleta,
je černý jako černá noc,
máme ho už od Vánoc,
přejeme mu dobrou noc.

/M. Váňová, 12 let, dr. M. Horákové/

Podzim

Kaštany už dozrávají,
listy brzy opadají,
šipky mají barvu rudou,
děti s drakem běhat budou.
Sady voní jablíčky,
vítr hvízdá písničky.
Praváku je hodně moc,
nejvíc rostou, když je noc.
Muchomůrky krásou září,
trhat se je nevydaří.
Nad rybníčkem plachtí husy,
ježek pelech najít musí.

/M. Váňová, 12 let, dr. M. Horákové/

/Petr Földeš, 7 let, MIS music o.p.s./

Pohádka

o pyšném pávovi

Žil byl na statku páv
a ten se měl moc rád.
Byl pyšný na svá peříčka,
jak ho to učila babička.

Nad vodní hladinou stál
a chystal se na velký bál.
Když přišel tam s hlavou vzhůru,
měl k němu každý připomínek fůru.

Doprostřed sálu postavil se
a jednoduše představil se:
„Já jsem páv ze všech nejkrásnější
a ocas mám z vás nejpestřejší.“

„To nelíbí se nám“,
řekla si zvířátka a připravila plán.
Přihlásil se divoký pes:
„Já proženu ho přes celý les.“

Tak hnál ho přes hory
a pak zas přes doly.
Prohnal ho také přes dvě hráze,
tam páv klopýtl o jedovatého plaze.

Pták se vztekl: „To snad stačí!“
Vtom zakopl o bodláčí.
Tu nastal čas pro psa
a už k ptákovi hopsá.

Vytrhne mu péro krásné,
to, co bylo nejvíc jasné.
Když se na něj páv podíval,
pes se jenom usmíval.

Od té doby klid je v lese,
páv se jenom na zahradě nese.

/Markéta Mikundová, 12 let, ZŠ E. Zátopka/

Bílá paní a slavík

Byla jednou Bílá paní
a ta měla špatné spaní.
Tak chodila po hradě
i po hradní zahradě.

Když však jednou na nádvoří,
tam, kde měla záhon růží,
uslyšela slavíka,
radost byla veliká.

Hopsa, hejsa, zazpívala,
už nebudu tady sama.
Slaviček se nastěhoval
a pět ptáčat už vychoval.

Bílá paní může klidně spát,
slaviček zazpívá jí rád,
večer ukolébavku zpívá,
ráno budíčkem budívá.

/Stanislava Pavlíková, 4. třída, ZŠ sv. Zdislavy/

Jedlík

V chaloupce žil Pepíček,
byl tlustý jak buřtíček.
Sto koláčů za den sní,
pak na peci dlouho spí.

Do vrátek se nevleze,
tak je radši přeleze.
Děti se mu stále smějí
a prosí ho, ať už nejí.

Do lesa šel vyplakat se
a najednou zázrak stal se.
Krásná víla tancuje,
kopec jídla vyčaruje.

Pepíček to všechno snědl
a pak už se dlouho nehl.
Tenkrát se tak přejedl,
že sladké už nikdy nejedl.

Λ/. Hanzelková, J. Bajerová, 12 let, ZŠ Francouzská/

/Jitka Michálková, 6. tř., ZŠ E. Zátoka/

Malá bajka o velkém nepořádku

Za devatero horami a devatero řekami bylo malé městečko Myšíkras, kterému se přezdívalo Odpadák, protože ve středu městečka sídlila škola Lady Rákové, do které chodily děti z celého městečka.

Do Myšíkrasu se stěhovaly myšky z celého širokého okolí, neboť tam bylo nejslušnější bydlení a mohly si ho dovolit jen majetnější myší rodiny. A ptáte se proč? Inu proto, že do školy chodily samé nevychované děti, které když šly z obědu, vyhazovaly všude kolem sebe, hlavně v šatnách, plno ohryzků, slupek od banánů a pomerančů. Někdy i prázdné kelímky od jogurtů.

Jednou se ke škole přistěhovaly dvě myšky - Kamilka a Adélka, které byly dávnými přítelkyněmi. Kamilka na pravém konci školy a Adélka na levém. Každá měla vyhrazenou svou půlku školy, avšak Adélka, které nestačila jedna polovina, chodila krást i na Kamilčinu půlku.

Ve čtvrtek, když šly děti z obědu, kde měly jako zákusek banán, tak jako vždy přišly do šaten, kde slupky odhazovaly. V tu dobu šla Adélka zase krást, protože věděla, že největší nepořádek je zrovna u šaten na Kamilčině půlce. Běžela zrovna tam. To ale nevěděla, že pár dětí ještě zůstalo na obědě. Pomaličku se přikradla k šatně a měla strach, aby ji tam Kamilka nechytila.

Zrovna, když si odnášela jeden pořádně velký banán, který se tam jen tak povaloval, přiběhl hlouček dětí a některé dítě odhodilo velkou slupku. Slupka letěla vzduchem a Adélka si říkala, že tu slupku musí mít jen pro sebe. Ale co to? Zdá se, že slupka dopadne přímo na Adélku. A opravdu! Slupka spadla přímo na malou myšku a omráčila ji.

Pozdě odpoledne se šla Kamilka podívat, jaké odpadky jí tam děti nechaly. Když šla kolem druhé šatny, zarazila se. Protřela si oči a vyjeveně koukala na Adélku, která se na zemi kroutila bolestí. Ale co dělá na jejím pozemku? Přiblížila se k Adélce a znovu nemohla věřit svým očím. Adélka křečovitě svírala banán, který vzala na jejím pozemku. Takže Adélka krade! Kamilka přistoupila k Adélce a oslovila ji: „Proč tady tak ležíš a jak to, že držíš v ruce banán, který jsi určitě vzala na mojí půlce školy?“ „Já jsem šla jen tak kolem a zahlídla ten banán a tak jsem ti ho chtěla donést,“ snažila se omluvit Adélka. „Opravdu, nebo jsi ho chtěla ukrást?“ ptala se vyčítavě Kamilka. „Ukrást,“ špitla potichu Adélka. „A proč tu tak ležíš?“ zeptala se Kamilka. „Zrovna, když jsem si brala banán, někdo na mě hodil slupku, která mi zlomila nožičku a teď nemůžu vstát a hrozně to bolí.“ „Jo, jo, kdo chce kam, pomozte mu tam. Zato, že ses přiznala, tě vezmu s sebou domů do domečku.“ Doma jí ošetřila a dala půl banánu. Za čas Adélce noha srostla a už nikdy nekradla.

Z Kamilky a Adélky se staly nejlepší kamarádky.

Netradiční oslava

Třetího září pozvala žákovská knížka na oslavu nového školního roku známky. „Tak jsem tady,“ řekla dvojka. „A přijde ještě někdo?“ zeptala se žákovská knížka. „Ano, neboj, bude plno.“ Zanedlouho přišly dvě pětky. „Ježíš, sakra, co tu dělají!“ ptají se všichni po příchodu dvou zapomenutí úkolů. Ale vše zachránila dvojka, dvě jedničky a trojka. Všichni se bavili a tancovali, ale najednou přišli tři nezvaní hosté. „A jéje, čtverky jsou tu,“ řekla jednička. Najednou ale všichni ztichli. „Tý brďó, kdo to je, ta pěkná!“ šeptali. Na oslavu přišla krásná pochvala. „Pojď sem!“ volali. Nyní i s krásnou pochvalou se opět začalo flámovat a tancovat. Všichni pili a jedli. K jídlu byla specialita - ředitel ve vlastní šťávě a na pití průpiskový džus. „Nééé!!!“ ozvalo se celým sálem. Každý dostal strach. Žákovská knížka zkoušela situaci uklidnit, ale nepomohlo to. Na oslavu přišel asi největší syčák - napomenutí. „Jdi pryč!“ volali všichni. Jedna dvojka a dvě jedničky říkaly: „Hej, jestli hned nevypadneš, tak dostaneš pěstí!“ To pomohlo. Napomenutí dostalo strach a utíkalo, co mu nohy stačily. Málem také porazilo svou rychlostí dvě dvojky, které zrovna šly, ale naštěstí se nic nestalo. Párty probíhala skvěle, mnoho známek si zkoušelo namluvit pochvalu, ale beznadějně.

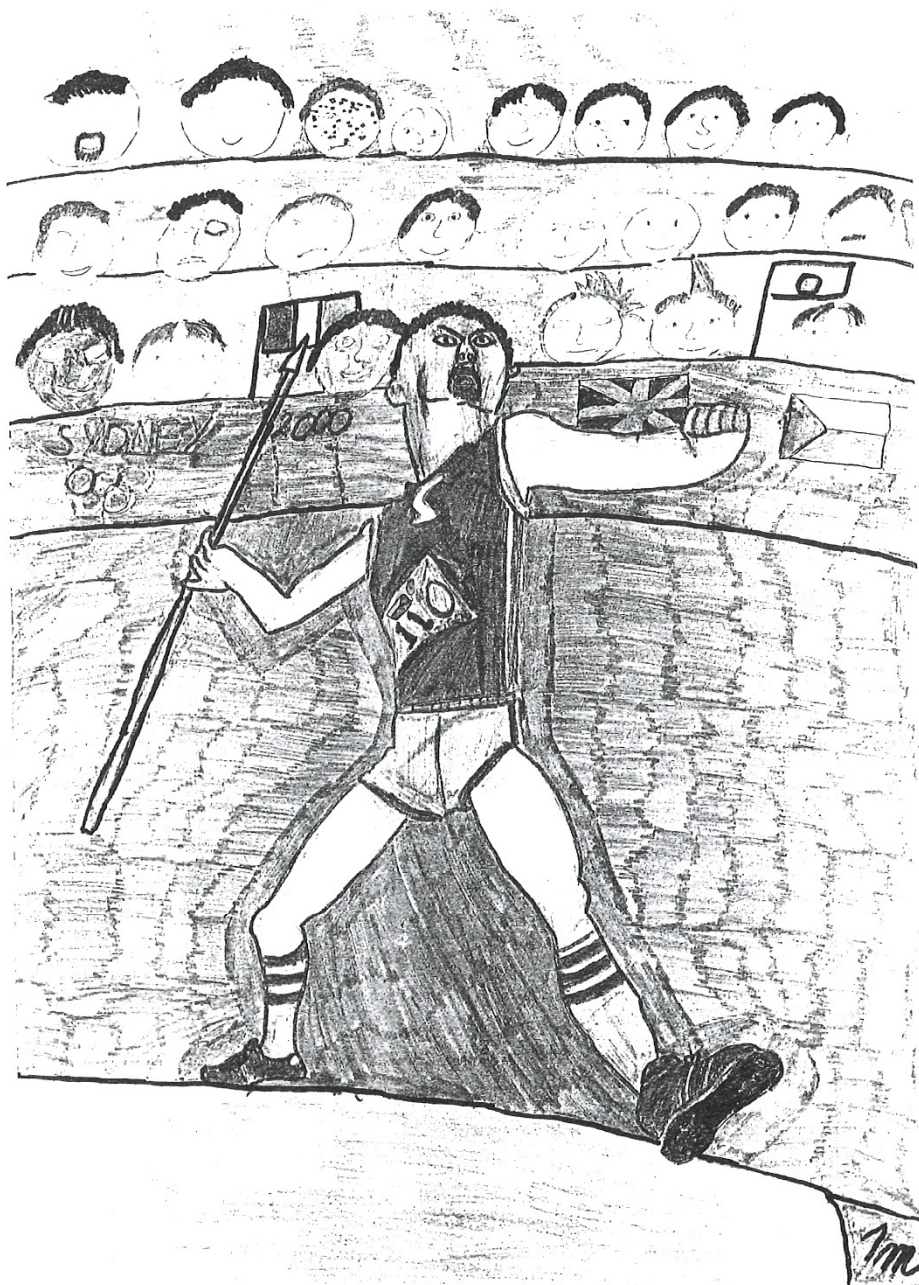
Všichni byli šťastní, ale v půl druhé se začaly známky bohužel loučit. „Doufáme, že to příští rok zopakujeme,“ řekla jednička. „Áá také,“ dodala žákovská knížka. „Tak ahoj, čau, ahoj, zdarec.“

/Jan Králíček, 9.C, ZŠ dr. M. Horákové/

Můj kamarád počítač

Naše rodina si koupila k vánocům počítač. Byl to náš nejlepší dárek. Dostaly jsme se sestrou diskety her: lyžař, kreslení, anglický jazyk, pohádky, auta a formule a CD zpívanky. Hned jsme ho s tatínkem zapojili do sítě. Na druhý den jsem si pustila počítač znovu a hrála jsem si na něm. Řekla jsem potichu: „To jsem ráda, že mám počítač.“ A najednou slyším: „Jsem rád, že si mně někdo koupil.“ „Kdo to je?“ pomyslím si. Maminka s tatínkem nebyli doma. Myslela jsem si, že se mi to jen zdálo. Ale hlas se ozve znova: „Kdo si myslíš, že jsem? Přece počítač, kdo jiný?“ Nezdá se mi to! Kdepak! Zeptám se: „A jak to, že mluvíš!“ „Naučil jsem se to.“ „A jak, prosím tě?“ „Když chci, tak mluvím.“ „Dobrá, tedy. Budeme kamarádi?“ „A co to znamená kamarádi?“ ptá se počítač. „Kamarádi jsou ti, kteří nás mají rádi, myslí to s námi dobře a mají na nás vždycky čas.“ „Dobře, budeme kamarádi,“ řekl počítač. A od té doby jsme kamarádi. Ale nikdo z naší rodiny neví, že počítač mluví. Jen já. A můj kamarád počítač.

/Zuzana Kučerová, 8 let, ZŠ E. Zátopka/

/Jan Fojtík, 11 let, ZŠ E. Zátopka/

Chtěla bych vrátit čas

Kéž by to šlo! Teď bych nemusela stát u okna a tupě z něj civět, jak venku prší. Mohla bych se opět ocitnout v letošním létě, kdy slunce svítilo a já jsem mohla chodit jen tak bosky. A jak jsem tak venku dováděla se svým kocourem, ani nevím, jak se to stalo, asi jsem byla už moc unavená, lehla jsem si do trávy a pomalu začala na sluníčku usínat. A zdál se mi zvláštní sen...

Měla jsem na sobě jemné bílé šaty, vypadala jsem jako víla a co na tom bylo nejzvláštnější - létala jsem. V tom snu jsem si připadala tak lehce. Neměla jsem žádné starosti. Ten sen byl moc krásný, ještě jednou jej prožít!

No a teď sedím doma a venku? Venku prší! Třeba je déšť pláč přírody, možná také truchlí nad létem, které už skončilo. Kéž bych tak mohla vrátit čas! Snad je to i dobře, že čas vrátit nelze. Aspoň se tu za oknem mohu těšit na další krásné léto. Nechci žít jen z krásných vzpomínek. Chci žít právě pro tuto chvíli, tento okamžik. Jinak by přece život neměl smysl!

/Kristýna Juráková, 14 let, ZŠ Alšova/

Chtěla bych vrátit čas

Vrátit čas by bylo krásné, ale bohužel nereálné. Proč vrátit čas? Vždyť si žiju docela dobře! Ocitnout se ve starých dobách. Opravit známky na vysvědčení a setkat se s mou babičkou a dědou, které jsem nepoznala. Jít ruku v ruce se svou bývalou láskou: Dovádět s bývalými kamarády. Vrátit se do dob, kdy jsem chodila do školky a nezabývala jsem se tím, co bude až... až budu větší. Avšak vrátit čas už nejde. Je to dobře nebo špatně? Toť otázka. Má odpověď je nejistá. Ale jsem ráda, že si žiju právě tak, jak si žiju. Kdyby šel vrátit čas, asi by to bylo jinak, než je to teď. A teď to přece není vůbec špatné!

/Jarmila Bartošová, 13 let, ZŠ Alšova/

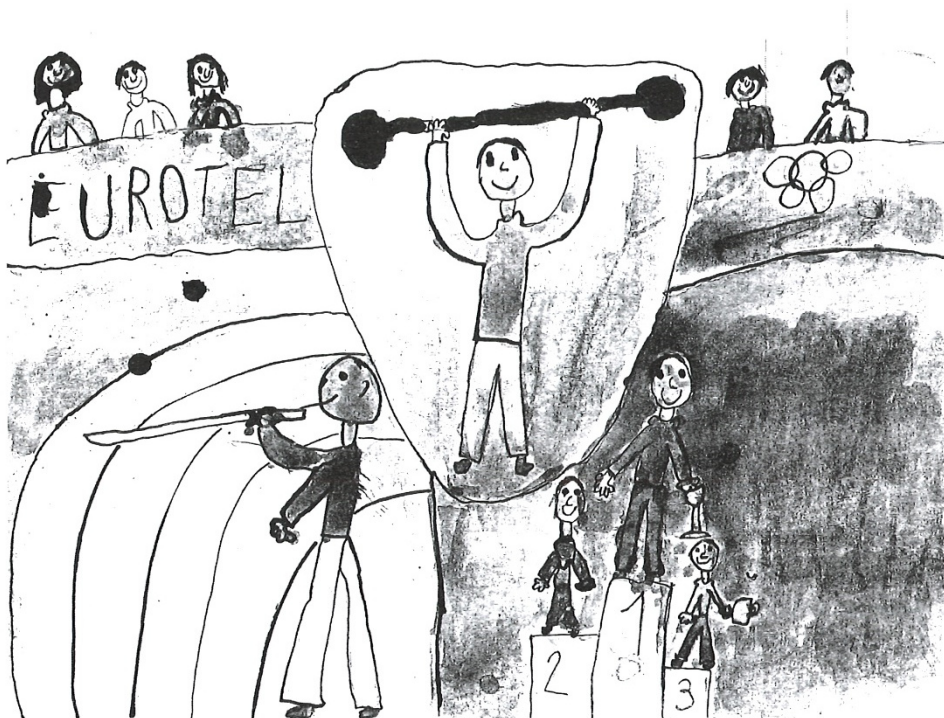
Chtěla bych vrátit čas

Jednoho dne jsem šla s babičkou a jejím psem na procházku. Šly jsme se podívat do le-
sa, nadýchat čerstvého vzduchu a zároveň vyvenčit Bena. Šly jsme šly a babička mi začala
vyprávět dlouhý, zajímavý příběh ze svého mládí. Bylo to o tom, jak jela se svou třídou ze
střední školy na výlet do Černého lesa, kde přespávali v jedné krásné myslivecké hájence.
Přelo a ona s kamarádkami se nudily, tak si prostě udělaly takový výlet „na vlastní pěst“.
Oblékly pláštěnky a šly. Šly, až se ztratily v nedalekém lese. Přestalo pršet a ony nevěděly
kudy kam.

Najednou se babička odmlčela. „Babi, co je?“ „Víš, holčičko, já už jsem stará a už jsem do-
čista zapomněla, jak to vlastně tenkrát dopadlo. „Babi, to je škoda, moc bych to chtěla vědět!“

Došly jsme domů a babička si prostě nevzpomněla. Proto bych si moc přála vrátit čas.
Na chvíli! Na chvíli! Jen si přeji vědět, jak ... jak to vlastně dopadlo!!

/Dominika Hejlová, 13 let, ZŠ Alšova/

/Lucie Kolářová, 7 let, MIS music, o.p.s./

Chtěla bych vrátit čas

Ano, chtěla bych vrátit čas do dob plných úcty. Do dob, kdy lidé začali objevovat nové věci, kdy se stávala civilizace opravdu moderní.

A proč! V dnešním přemodernizovaném světě každý vidí jen peníze a postavení a nemá čas na ty druhé.

A já mám možnost to vše zastavit. Vracím se do dřívějších dob:

Vcházím do pokoje starého domku a vidím za stolem sedět samotného pana Nobela.

„Dobrý den, pane Nobe!“

„Dobrý den, slečno! Copak potřebujete?“

„Potřebovala bych šípkový čaj. Pro maminku. Stůně.“

„Ale jistě! Je tady na stole!“

„Děkuji!“

Beru konvici, náhle ukloužnu a čaj rozliju po všech poznámkách, které si pan Nobel dělal:

„Mé poznámky!“ vykřikne.

„Omlouvám se! Co to bylo za poznámky?“

„Vymyslel jsem třaskavou hmotu a teď je vše ztraceno!“

„Proč na to nezapomenete, pane Nobe!! Svět bude bez dynamitu mnohem tišší, zachovejte mír!“

„Máte pravdu, slečno! Začnu se zabývat filosofií! Už dlouho mě tento obor lákal a snad lidstvu prospěje více, když budu jen teoretik! Děkuji za pomoc! Ale co ten čaj!?“

„To nic, seženu ho jinde! Na shledanou!“

„Na shledanou slečno!“

Tak a stejně jsem si povídala i s Edisonem, Einsteinem a mnoha dalšími.

Po skončení rozhovorů jsem se vydala do nového 20. století:

Stmívá se. Stojím na louce a kolem mne je pusto a prázdno. Nikde nikdo. Náhle kolem mne proběhne člověk a já ho rychle chytím za ruku:

„Kam běžíš?“

„Sháním dřevo na oheň, nesmí zhasnout!“

„Proč! Copak ty neumíš rozdělát oheň?“ ptám se udiveně.

„A ty to snad umíš? Jak to má asi tak někdo umět, když jsou všichni teoretikové!! Kdybych já nebyl teoretik, už dávno bych sestrojil vanu s teplou vodou tekoucí z kohoutku, ale bohužel, jsem teoretik!“ řekl ten člověk a odběhl.

Chvilí jsem jen tak stála a pak jsem se rozhodla, že ty rozhovory musím změnit. Vrátila jsem se zpátky:

„Co děláte, pane Nobe!!“

„Bádám! Teoreticky!!!“

„Teoreticky! Kde jsou ty politické poznámky?“

„Tady,“ ukázal na stůl. „Proč!“

„No hurá! Podívejte se! Všechno se dá krásně přechíst, zkuste tu třaskavou hmotu znovu vyrobit!“

„Ale proč?“ ptal se udiveně. „Sama jste mi radila, abych!“

„To byla hloupost! Zkuste to, prosím, nebo se bojíte!!“

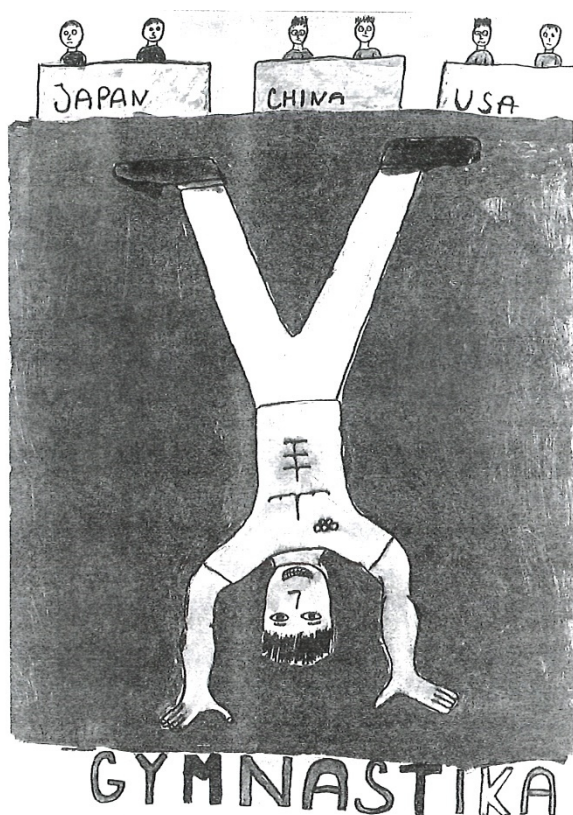
Nechal se vyprovokovat. Ještě, že je to chlap.

„Já a bát se?! Hned to zkusím. Podívejte se!“

„Dobrá, zkuste to beze mě! Já už musím jít!“ sotva jsem vyšla z domu, ozval se výbuch. Pan Nobel to dokázal!

Pan Nobel to dokázal, stejně jako ti ostatní. Ó, jak je nezmodernizovaný svět krásný, ale vana s teplou vodou se s ním nedá srovnávat!

/Eva Majerová, 14 let, ZŠ Alšova/

/Aleš Chromek, 13 let, ZŠ Dr. M. Horákové/

Na návštěvě v pravěku

Konečně víkend, brány škol se zavírají, nastává čas užívání, čas ponocování, čas dlouhého spánku, čas trvající pouhé dva dny, škoda.

Je krásný, slunečný a teplý den a tak se chci co nejdříve vypařit. Už, už jsem na odchodu a v tom mne zastavuje tatínek se slovy: „Kampak, kampak, synáčku, dnes mám pro tebe extra úkol, úklid půdy.“ „Co si to zase vymysleli? Neřeknu vysát pokoj, vynést koš nebo umýt nádobí, ale uklid' půdu! To jsou ti naši vykutálení rodičové.“ Jelikož chci být co nejdříve s prací hotov, přemisťuji se na půdu. Asi po hodině namáhavé práce nalézám cosi schovaného za závěsem. Je to křeslo, ale ne obyčejné, jež slouží k sezení u televize. Všude jsou nějaké páčky, ručičky a je zde také velký displej. Zapínám jej a najednou slyším: „Stroj času v provozu, vyberte místo a dobu, kam ráčíte odcestovat.“ Třeba se mi zdá bláznivý sen, a proto se štípám na tváři, avšak nic se neděje. Po chvílce přemýšlení jsem se rozhodl, že navštívím člověka neandrtálského. Nabalil jsem si jídlo, oblečení a pár moderních vymožeností. Usedám do křesla a hlásím do displeje: „Přeji si navštívit člověka neandrtálského, prosím.“ V tom se křeslo začíná strašně rychle třepat, drnčet a točit. Najednou sedím v křesle uprostřed jeskyně, všude kolem strašně chlupatí lidé a všichni civí, jako bych snad přiletěl z vesmíru. Stroj času byl natolik dokonalý, že mne naučil jejich řeči, jestli se to jejich žvatlání dá za řeč považovat. „Přicházím k vám v míru, „ uklidňuji je. Na to se celá tlupa opičků klaní a sborově řve: „Vítej, náš vůdče, vítej, náš vůdče!“

A tak jsem se stal vůdcem lidu neandrtálského. Jejich život se mi zdál strašně primitivní a nudný, a proto zde zavádím pár novinek. V hlavní jeskyni se nachází společenská místnost s televizí. Nebylo zde k hnutí. Mladiství neandrtálci poslouchají moderní hudbu, v jeskynní škole se učí jazyky, počty, dějiny o budoucnosti světa. Starší a chytřejší jedinci pracují na noteboocích a počítačích. Prostě jsem zde způsobil takový zmatek, že nikdo neloví, nikdo se nestará o jeskyni. Naopak každý touží po tom být akčním hrdinou, za ženu chce Pamelu Andersonovou, nebo by se rád stal skvělým fotbalistou či hokejistou. Jiní zase škemrají o výrobky typu Coca-cola a Snickers, další zase po značkovém oblečení, prostě zde není k vydržení. To, co jsem nadrobil, chci také napravit, ale jaksi se mi to nedaří. Vidím jediné řešení, návrat domů. A tak jedné přenádherné noci, když všichni spokojeně spí, usedám do křesla a prosím je: „Vrať mne, prosím, do mého světa, ale pospěš si“ a křeslo zase vyvádí, třepe se, strašně rychle se točí a drnčí a v tom sedím uprostřed půdy, konečně doma.

Od mého pobytu v pravěku sice neuběhla ani minutka, ale zbyly mi z něj zážitky na celý život. Jen by mě zajímala jedna věc. Jak to s tím člověkem neandrtálským dopadlo? Snad to nějak rozumně vyřešili.

/Renata Šimonová, 6. tř., ZŠ E. Zátopka/

obrázek na titulní straně: Petra Bartoňová, 8. tř., ZŠ Dr. M. Horákové

vydala Městská knihovna Kopřivnice

Obránců míru 368, 742 21 Kopřivnice

<http://www.nettle.cz/~mk.koprivnice>